

dr Witold Sobczak
Katedra Filologii Hiszpańskiej
Wydział Filologiczny
Uniwersytet Łódzki

Autoreferat

1. Imię i nazwisko

Witold Sobczak

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne — z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej

2019 r. — uzyskanie stopnia doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo na Uniwersytecie Łódzkim na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Las formas verbales con vector de posterioridad en el español peninsular y en su variedad mexicana* napisanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Wiaczesława Nowikowa

2013 r. — uzyskanie tytułu magistra filologii hiszpańskiej z amerykanistyką filologiczną na Uniwersytecie Łódzkim na podstawie pracy magisterskiej pt. *La posterioridad en el español contemporáneo. Contribución a los estudios del sistema verbal* napisanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Wiaczesława Nowikowa

2011 r. — uzyskanie tytułu magistra archeologii na Uniwersytecie Łódzkim na podstawie pracy magisterskiej pt. *Wal Hadriana: podstawowe umocnienie graniczne Brytanii rzymskiej* napisanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Ilony Skupińskiej-Løvset

2011 r. — uzyskanie tytułu licencjata filologii hiszpańskiej z językiem angielskim na Uniwersytecie Łódzkim na podstawie pracy licencjackiej pt. *Acerca del estatus lingüístico del spanglish* napisanej pod kierunkiem prof. UŁ dr. hab. Marka Barana

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych

od 2020 r. — zatrudnienie na stanowisku adiunkta w Katedrze Filologii Hiszpańskiej na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Łódzkiego

2019–2021 — zatrudnienie na stanowisku lektora języka hiszpańskiego w Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi

2018–2021 — zatrudnienie w Katedrze Filologii Hiszpańskiej Wszechnicy Polskiej w Warszawie

2016–2020 — zatrudnienie na stanowisku asystenta w Katedrze Filologii Hiszpańskiej na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Łódzkiego

2013–2016 — zatrudnienie na stanowisku lektora języka hiszpańskiego w Wyższym Seminarium Duchownym OO. Franciszkanów w Łodzi

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.).
Omówienie to winno dotyczyć merytorycznego ujęcia przedmiotowych osiągnięć, jak i w sposób precyzyjny określać indywidualny wkład w ich powstanie, w przypadku, gdy dane osiągnięcie jest dziełem współautorskim, z uwzględnieniem możliwości wskazywania dorobku z okresu całej kariery zawodowej

Główne osiągnięcie naukowe będące podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego

Monografia:

Witold Sobczak, *La evolución de los tiempos compuestos del modo subjuntivo en el español de América entre los años 1701 y 2023*, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2024, 338 ss., ISBN: 978-83-8331-499-0, e-ISBN: 978-83-8331-500-3.

Omówienie wskazanej publikacji:

Przedmiotem monografii jest ewolucja czasów złożonych trybu subjuntivo (*haya cantado*, *hubiere cantado* i *hubiera~-se cantado*) w amerykańskich odmianach języka hiszpańskiego w latach 1701-2023. Dodatkowo w pracy omówiono dystrybucję form prostych *cantara* y *cantase* w latach 1975-2023, która pozostaje silnie związana z frekwencją stosowania formy *haya cantado*. Mamy zatem do czynienia z pracą o charakterze diachroniczno-synchronicznym mającą na celu nie tylko przedstawienie zmian w częstotliwości użycia wyżej wymienionych form, ale również wyjaśnienie ich możliwych przyczyn. Wybór badanego okresu (1701-2023) nie jest przypadkowy, ponieważ począwszy od XVIII wieku dochodzi, między innymi, do serii zmian w obrębie morfoskładni, które w swoim następstwie przyczyniają się do powstania wariantów języka hiszpańskiego w Ameryce. Należy podkreślić, że dotychczas nie ukazało się żadne opracowanie monograficzne na ten temat, a w dostępnej literaturze przedmiotu istnieje niewiele prac poświęconych szczegółowej analizie frekwencji użycia czasów złożonych trybu subjuntivo w języku hiszpańskim w Ameryce, co sprawia, że niniejsza książka może stanowić istotny przyczynek do badań nad system czasów gramatycznych.

Monografia składa się z dwóch części: teoretycznej i analitycznej. W pierwszym rozdziale pracy (1.1.) w szczegółowy sposób opisano proces powstania czasów złożonych w języku hiszpańskim, których genezy należy doszukiwać się w łacińskiej konstrukcji *epistulam scriptam habeo* ('tengo escrita una carta'). Omówiono także powstanie i ewolucję peryfrazy *habeo* + participio służącej za fundament współczesnych czasów złożonych nie tylko w języku hiszpańskim, ale także w kilku innych językach romańskich. Podkreślono szereg zmian semantyczno-syntaktycznych w użyciu niniejszej konstrukcji peryfrastycznej, w efekcie których doszło do powstania systemu czasów złożonych w średniowiecznym języku hiszpańskim. Oprócz przedstawienia procesu desemantyzacji czasownika posiłkowego i stopniowej gramatyzacji peryfrazy *haber* + participio zwrócono również uwagę na użycie konstrukcji *ser* + participio i *tener* + participio, które szczególnie w dobie średniowiecza pretendowały do funkcji czasownika posiłkowego powstających czasów złożonych.

W kolejnym podrozdziale pracy (1.2.) przedstawiono historię form *haya cantado*, *hubiere cantado* i *hubiera~-se cantado* od momentu ich powstania do XVII wieku oraz podstawowe zależności pomiędzy czasami prostymi i złożonymi w języku hiszpańskim. W przypadku każdej z wyżej wymienionych form skupiono się na ograniczeniach semantyczno-syntaktycznych warunkujących ich użycie w różnych typach zdań. Ponadto

poczyniono obserwacje dotyczące częstotliwości użycia czasów złożonych trybu subjuntivo w omawianym okresie. W przypadku form *hubiera cantado* i *hubiese cantado* zwrócono uwagę na ich odmiennie pochodzenie, a także na pewne ograniczenia w zakresie możliwości ich zastępowania przez *habría cantado*. W tej części pracy opisano także użycie czasów złożonych trybu subjuntivo w XVI i XVII wieku w języku hiszpańskim w Ameryce.

W drugim rozdziale pracy szczegółowo przedstawiono ewolucję czasów złożonych trybu subjuntivo w amerykańskich odmianach języka hiszpańskiego pomiędzy XVIII a XXI wiekiem. W pierwszej kolejności (podrozdział 2.1.) omówiono periodyzację dziejów języka hiszpańskiego w Ameryce, wyróżniając najważniejsze etapy jego rozwoju. Podkreślono istotność zmian w obrębie morfoskładni, których pierwsze efekty można zaobserwować w XVIII wieku. Z kolei w wieku XIX coraz silniej zarysowują się różnice pomiędzy poszczególnymi odmianami języka hiszpańskiego na obszarze Ameryki, co należy wiązać z ruchami niepodległościowymi i postępującą normatywizacją języka, która znajduje, między innymi, odzwierciedlenie w dziele Andrésa Bello pt. „Gramática de la lengua castellana destinada al uso de los americanos” wydanym w 1847 roku. Nie ulega wątpliwości, że procesy, które zaszły w XVIII i XIX wieku w bezpośredni sposób ukształtowały współczesny język hiszpański w Ameryce.

W następnym podrozdziale (2.2.) przedstawiono historię formy *haya cantado* w amerykańskich odmianach języka hiszpańskiego w wiekach XVIII i XIX. Wydaje się, że skąpa liczba informacji na jej temat w literaturze przedmiotu może być związana nie tylko z jej relatywnie rzadkim użyciem, ale przede wszystkim ze skupieniem uwagi badaczy na ewolucji innych form trybu subjuntivo, w szczególności na *cantara~se* oraz *hubiera~se cantado*.

W kolejnej części pracy (podrozdział 2.3.) opisano historię formy *hubiere cantado* w XVIII- i XIX-wiecznym języku hiszpańskim w Ameryce oraz wspomniano o trudnościach związanych z określeniem momentu, w którym przestała być ona używana. W świetle istniejących badań i dostępnych danych wydaje się, że użycie niniejszej formy było od chwili jej powstania wysoce ograniczone ze względów semantyczno-syntaktycznych, co dodatkowo utrudnia możliwość precyzyjnego określenia momentu jej eliminacji z systemu czasowego języka hiszpańskiego. Rzadkie stosowanie *hubiere cantado* sprawiło również, że praktycznie wszyscy badacze historii języka koncentrują się na różnych kwestiach dotyczących formy prostej (*cantare*), która, jak dobrze wiadomo, była znaczenie częściej stosowana. W wielu pracach jest mowa o *futuros de subjuntivo*, ale *de facto* cała uwaga zostaje poświęcona formie prostej i jedynie w niektórych przypadkach pojawiają się wzmianki na temat formy złożonej.

W dalszej kolejności (podrozdział 2.4.) omówiono zmiany w obrębie form *hubiera cantado* i *hubiese cantado* w języku hiszpańskim w Ameryce w XVIII i XIX wieku. W oparciu o wyniki badań korpusowych szczególną uwagę zwrócono na rosnącą częstotliwość użycia *hubiera cantado* i coraz mniej powszechne stosowanie *hubiese cantado*. Niniejsza tendencja była już wówczas widoczna w większości krajów hiszpańskojęzycznych z obszaru Ameryki i dotyczyła także dystrybucji form prostych *cantara* i *cantase*.

W następnym podrozdziale (2.5.) przeanalizowano użycie formy *haya cantado* w amerykańskich odmianach języka hiszpańskiego w wiekach XX i XXI, wskazując na jej częste zastępowanie przez formy *cantara~se* oraz w mniejszym stopniu przez *cante*. Przedstawiono także serię argumentów świadczących o tym, że pozycja *haya cantado* we współczesnym języku hiszpańskim w Ameryce nie jest aż tak słaba jak mogłoby się wydawać. Należy bowiem podkreślić, że owa forma złożona może zastępować w określonych kontekstach formy *cantara~se* lub *hubiera~se cantado*, a sama jej dystrybucja w hiszpańskojęzycznych krajach Ameryki pozostaje dość jednolita i ma niewiele wspólnego z frekwencją użycia jej odpowiednika z trybu indicativo (*ha cantado*).

Następnie omówiono użycie formy *hubiere cantado* w wiekach XX i XXI w języku hiszpańskim w Ameryce, zwracając szczególną uwagę na polemikę dotyczące momentu zniknięcia czasów futuro de subjuntivo i antefuturo de subjuntivo z systemu czasowego. Zgodnie z teorią Germána de Grandy formy *cantare* i *hubiere cantado* były używane na dużym obszarze Ameryki Środkowej i Południowej jeszcze w XX wieku (niniejszy autor wskazuje na obecność tych form na terenach, które zostały podbite w pierwszym etapie kolonizacji, a więc przed 1530 rokiem). Zdecydowana większość badaczy podaje jednak w wątpliwość ten fakt.

Kolejny podrozdział pracy (2.7.) został z kolei poświęcony użyciu form *hubiera cantado* i *hubiese cantado* we współczesnym języku hiszpańskim z obszaru Ameryki. W świetle dostępnych badań nie ulega wątpliwości, że na kontynencie amerykańskim zdecydowanie częściej stosowana jest forma złożona z alomorfem *-ra* niż forma zakończona na *-se*. Zjawisko to jest widoczne praktycznie we wszystkich typach zdań.

W ostatnim rozdziale książki przeprowadzono szczegółową analizę dystrybucji form złożonych trybu subjuntivo (*haya cantado*, *hubiere cantado* i *hubiera~se cantado*) w latach 1701-2023 w oparciu o dane wyekscerpowane z czterech korpusów językowych (CORDE, CORDIAM, CREA oraz CORPES XXI). W tej części pracy przeanalizowano także częstotliwość użycia form *cantara* i *cantase* w latach 1975-2023 w oparciu o dane zaczerpnięte z korpusów CREA i CORPES XXI.

W podrozdziale 3.1. przedstawiono metodologię badania, wskazując na ograniczenia korpusów językowych oraz występujące pomiędzy nimi różnice. Zwrócono, między innymi, uwagę na brak możliwości wypracowania wspólnej klasyfikacji tekstów w przypadku korpusów CORDE i CORDIAM, a także opisano metodę selekcji form czasownikowych za pomocą metaznaków (hiszp. *metacaracteres*, *comodines*). Ponadto omówiono autorską metodę kalkulacji częstotliwości znormalizowanej (hiszp. *frecuencia normalizada*), która została zastosowana przy obliczaniu danych zaczerpniętych z korpusów CORDE i CORDIAM. Odniesiono się również krótko do polemicznej kwestii podziału dialektalnego języka hiszpańskiego w Ameryce, wyjaśniając, że w przypadku danych pochodzących z korpusów CREA i CORPES XXI dostępnych na stronie Królewskiej Akademii Języka Hiszpańskiego (RAE) wyróżnia się sześć głównych stref (Andina, Antillas, Caribe Continental, Chilena, México y Centroamérica oraz Río de la Plata).

W dalszej kolejności (podrozdział 3.2.) przedstawiono zmiany dotyczące częstotliwości użycia formy *haya cantado* w języku hiszpańskim w Ameryce w latach 1701-2023, a także prześledzono typy tekstów, w których najczęściej się ona pojawia. W celu zwiększenia reprezentatywności badania dokonano porównania danych zaczerpniętych z korpusów CORDE i CORDIAM oraz, w przypadkach gdy liczba danych była wystarczająco reprezentatywna, zwrócono uwagę na podobieństwa lub różnice w dystrybucji czasu antepresente de subjuntivo w różnych krajach Ameryki. W świetle danych wyekscerpowanych z korpusów CORDE, CREA i CORPES XXI można dostrzec, że niniejsza forma czasownikowa w języku hiszpańskim w Ameryce charakteryzuje się niską, ale praktycznie niezmienną frekwencją użycia od drugiej połowy XIX wieku.

W następnym podrozdziale (3.3.) opisano szczegółowo dystrybucję formy *hubiere cantado* w języku hiszpańskim w Ameryce w latach 1701-2023. Podkreślono, że wyróżnia się ona wyjątkowo niską częstotliwością użycia w całym analizowanym okresie, przez co trudno jest jednoznacznie określić, w którym momencie przestała być ona używana i stanowić integralną część hiszpańskiego systemu czasów złożonych. Wszelkie wzrosty częstotliwości w wydzielonych dwudziestopięcioletnich okresach należy raczej wiązać z typami tekstów, z których zaczerpnięto przykłady użycia antefuturo de subjuntivo lub z preferencjami osobistymi danego/danej autora/autorki tekstu niż z tendencją o charakterze ogólnym. W świetle danych korpusowych wydaje się, że forma *hubiere cantado* w języku hiszpańskim w Ameryce przestaje być używana mniej więcej w połowie XIX stulecia. Korpusy współczesnego języka hiszpańskiego (CREA i CORPES XXI) jednoznacznie wskazują, że jej incydentalne użycie pozostaje ograniczone do tekstów o tematyce politycznej, ekonomicznej i prawniczej.

Następnie (podrozdział 3.4.) omówiono frekwencję użycia form *hubiera cantado* i *hubiese cantado*, akcentując pewne rozbieżności w danych zaczerpniętych z korpusów CORDE i CORDIAM. Według tego ostatniego w pierwszej połowie XIX wieku częstotliwość użycia obu form była bardzo zbliżona czemu przeczą obliczenia wykonane w oparciu o dane pochodzące z korpusu CORDE, które sugerują, że w niniejszym okresie *hubiera cantado* była przynajmniej dwukrotnie częściej używana niż *hubiese cantado*. Pomimo tych różnic wydaje się, że od drugiej połowy XIX wieku dochodzi do systematycznego spadku użycia formy złożonej z alomorfem *-se*. Z kolei już na początku XX wieku można dostrzec wyraźnie częstsze stosowanie formy *hubiera cantado* niż *hubiese cantado*. Niniejsza tendencja ulega nasileniu w kolejnych dekadach na co jednoznacznie wskazują dane pochodzące z korpusów CREA i CORPES XXI, według których we współczesnym języku hiszpańskim forma zakończona na *-ra* jest mniej więcej czterokrotnie częściej używana niż forma na *-se*.

W kolejnym podrozdziale (3.5.) przeanalizowano częstotliwość użycia form *cantara* i *cantase* w latach 1975-2023 na podstawie danych wyekscerpowanych z korpusów CREA i CORPES XXI, podkreślając, między innymi, że ww. okresie we wszystkich hiszpańskojęzycznych krajach Ameryki forma zakończona na *-ra* była przynajmniej czterokrotnie częściej używana niż forma na *-se*. Porównanie danych pochodzących z korpusów CREA i CORPES XXI pozwala stwierdzić, że na przestrzeni ostatnich pięćdziesięciu lat pozycja formy *cantase* uległa wyraźnemu osłabieniu, w konsekwencji czego obecnie charakteryzuje ją bardzo podobna częstotliwość użycia jak w przypadku formy *haya cantado*. Z kolei ogólna frekwencja użycia form *cantara*~*-se*, bez rozróżniania pomiędzy jej alomorfami, nie uległa w zasadzie zmianie, co z całą pewnością świadczy o jej stabilnej pozycji w systemie czasowym języka hiszpańskiego w Ameryce.

W ostatniej części pracy (*A manera de conclusión*) dokonano krótkiego podsumowania treści monografii, podkreślając najważniejsze zmiany jakie zaszły w dystrybucji czasów złożonych trybu subjuntivo w latach 1701-2023 w języku hiszpańskim w Ameryce. Przedstawiono szereg obserwacji o charakterze ogólnym oraz odniesiono się po kolei do każdej z przeanalizowanych form (*haya cantado*, *hubiere cantado*, *hubiera*~*-se cantado* i *cantara*~*-se*). Ponadto poczyniono pewne przewidywania odnośnie do możliwego kierunku ewolucji czasów złożonych trybu subjuntivo w amerykańskich odmianach języka hiszpańskiego.

Całość pracy została opatrzona bibliografią, spisem tabel, co ułatwia ich odnalezienie w książce, a także streszczeniami w językach hiszpańskim, angielskim oraz polskim.

5. Informacja o wykazaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej

Na mój dorobek naukowy składają się dwie monografie autorskie, współredakcja jednej monografii wieloautorskiej, 13 artykułów (1 z nich jest w druku) oraz 12 rozdziałów w monografiach zbiorowych, które zostały wydane w Polsce i za granicą. Znaczna część publikacji jest rezultatem mojego udziału w 22 konferencjach naukowych o zasięgu międzynarodowym, które były organizowane w Polsce, Hiszpanii, Francji oraz we Włoszech.

Tematyka mojej działalności naukowej skupia się na kilku obszarach: językoznawstwo w ujęciu diachronicznym i synchronicznym, język hiszpański w Ameryce, a także językoznawstwo korpusowe. W moim dorobku znajdują się przede wszystkim prace dotyczące morfoskładni języka hiszpańskiego, dwa artykuły z zakresu dydaktyki języka hiszpańskiego, jedna praca na temat zmian leksykalnych oraz jeden artykuł traktujący o *spanglish*.

W pierwszym etapie kariery naukowej skoncentrowałem swoją uwagę na zmianach zachodzących w użyciu i dystrybucji czasów wyrażających następcość oraz peryfrazy czasownikowej *ir a + infinitivo*, które były tematem mojej pierwszej monografii pt. *Las formas verbales con vector de posterioridad en el español peninsular y en su variedad mexicana*.

Z kolei w ramach moich zainteresowań związanych z językoznawstwem historycznym powstało kilka prac dotyczących form prostej i złożonej czasu futuro de subjuntivo, w których wskazywałem przyczyny ich zniknięcia oraz próbowałem, szczególnie w przypadku formy *hubiere cantado*, określić moment jej eliminacji z systemu czasowego języka hiszpańskiego.

W mojej dotychczasowej pracy naukowej istotną rolę odegrały także badania nad językiem hiszpańskim w Ameryce dotyczące głównie zmian zachodzących w obrębie form złożonych trybu subjuntivo oraz kwestii opozycji temporalnej pomiędzy formami *he cantado* y *canté*.

W dużej części moich publikacji prezentowałem wyniki badań oparte o analizę danych zaczerpniętych z korpusów współczesnego języka hiszpańskiego, a więc przede wszystkim CREA i CORPES XXI oraz z korpusów historycznych, takich jak CORDE i CORDIAM, co znalazło także odzwierciedlenie w monografii stanowiącej podstawę do ubiegania się przeze mnie o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Kilkukrotnie miałem okazję recenzować artykuły językoznawcze dla takich czasopismach jak *Anuari de Filologia. Estudis de Lingüística* (2023), *Kwartalnik Neofilologiczny* (2022, 2023), *Moenia* (2023) oraz *Studia Romanica Posnaniensia* (2024).

Jestem także członkiem rady redakcyjnej serii wydawniczej *Manufactura Hispánica Lodziense* Wydawnictwa Uniwersytetu Łódzkiego.

W latach 2023-2024 byłem kierownikiem grantu Miniatura (NCN), w ramach którego podczas miesięcznej wizyty badawczej na Uniwersytecie Complutense w Madrycie realizowałem projekt pt. „Uwarunkowania semantyczno-syntaktyczne w zastosowaniu przymiotników rodzaju męskiego w funkcji przysłówka oraz częstotliwość ich użycia we współczesnym, standardowym języku hiszpańskim i w jego odmianach amerykańskich”.

Od 2014 roku jestem członkiem Polskiego Stowarzyszenia Hispanistów, a od 2022 roku do chwili obecnej pełnię funkcję członka Sądu Koleżeńskiego niniejszej organizacji.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę

W latach 2017-2019 byłem koordynatorem praktyk pedagogicznych i opiekuńczo-wychowawczych, a od 2019 roku koordynuję praktyki zawodowe w mojej macierzystej jednostce. Trzykrotnie byłem członkiem komisji rekrutującej kandydatów na studia drugiego stopnia oraz kilkakrotnie pełniłem funkcję opiekuna różnych grup studenckich na studiach pierwszego i drugiego stopnia. W 2022 roku byłem członkiem zespołu ds. programu studiów, a w 2023 roku zostałem zaangażowany w przygotowanie raportu dotyczącego kierunku filologia hiszpańska UŁ dla Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

Od chwili zatrudnienia w 2016 roku współorganizowałem dwie edycje międzynarodowej konferencji hispanistycznej „Encuentros”. W 2018 roku byłem członkiem jej komitetu organizacyjnego, a z kolei w 2024 roku, podczas ostatniej edycji niniejszej konferencji, koordynowałem wraz z profesorem Danielem Moisésem Sáezem Riverą z Uniwersytetu w Granadzie sekcję tematyczną pt. *Problemas actuales de la morfosintaxis diacrónica y sincrónica del español peninsular*. Wybrane referaty, które zostały przedstawione w ramach niniejszej sekcji zostaną opublikowane w formie artykułów w pierwszym numerze „Kwartalnika Neofilologicznego” w 2025 roku.

W swojej pracy zawodowej promuję język hiszpański i kultury krajów hiszpańskojęzycznych. W 2016 roku pełniłem funkcję tłumacza podczas Światowych Dni Młodzieży, natomiast w 2017 roku miałem przyjemność pracować jako tłumacz na planie filmu „Ostatni garnitur” (hiszp. *El último traje*). Od 2016 do 2018 roku prowadziłem wykłady na temat hiszpańskiej grzeczności językowej i pozajęzykowej w ramach Festiwalu Nauki, Techniki i Sztuki w Łodzi oraz brałem udział w przygotowaniu festiwalowego pikniku

naukowego. Ponadto od 2018 roku czynnie angażuję się w promocję kierunku filologia hiszpańska oraz języka hiszpańskiego, prowadząc wykłady dla młodzieży, między innymi, na temat podstawowych różnic pomiędzy językiem hiszpańskim z Półwyspu Iberyjskiego a jego odmianami amerykańskimi w ramach takich przedsięwzięć jak Dzień Otwarty Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Łódzkiego oraz Uniwersytet Zawsze Otwarty.

Regularnie doksztalam się dydaktycznie nie tylko w ramach szkoleń oferowanych przez Uniwersytet Łódzki, ale również poza uczelnią. W latach 2022-2023 uczestniczyłem w projekcie „Mistrzowie Dydaktyki” (2022-2023, Program Operacyjny Wiedza, Nauka, Rozwój, MEiN i UE), dzięki któremu odbyłem szkolenie w Aarhus University w Danii, a następnie wykorzystałem zdobytą wiedzę podczas autorskich zajęć tutoringowych na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Łódzkiego. Od 2024 roku należę do Zrzeszenia Tutorów Uniwersytetu Łódzkiego. Co roku prowadzę również zajęcia za granicą w ramach programu Erasmus+, między innymi, na uniwersytetach w Barcelonie, Madrycie, Valladolidzie i Santiago de Compostela. Ponadto zrealizowałem dwa wyjazdy szkoleniowe w ramach niniejszego programu do uniwersytetu w Barcelonie i Granadzie.

Od momentu zatrudnienia w Katedrze Filologii Hiszpańskiej UŁ prowadziłem następujące przedmioty: praktyczna nauka języka hiszpańskiego, gramatyka opisowa języka hiszpańskiego, gramatyka praktyczna, analiza językowa tekstów, seminarium licencjackie z zakresu językoznawstwa, jak również zajęcia opcyjne z metodologii badań naukowych. Byłem promotorem 31 prac licencjackich oraz recenzentem 42 prac licencjackich i 10 prac magisterskich.

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6. wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej

W mojej karierze dwukrotnie zostałem wyróżniony przez Rektora UŁ za osiągnięcia związane z pracą badawczą w: 2021 r. (nagroda indywidualna za monografię „Las formas verbales con vector de posterioridad en el español peninsular y en su variedad mexicana” i w 2023 r. (nagroda indywidualna za cykl publikacji „Badania diachroniczno-synchroniczne nad hiszpańskim system czasowym”).

W 2022 roku zostałem nominowany przez studentów Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Łódzkiego do nagrody w Plebiscycie Edukacyjnym „Dziennika Łódzkiego” i „Expressu Ilustrowanego” w kategorii „Nauczyciel Akademicki Roku”.

W latach 2022-2023 byłem kierownikiem grantu wewnętrznego w ramach Funduszu rozwoju naukowego Wydziału Filologicznego UŁ, który pozwolił mi zrealizować projekt pt. “La evolución de los tiempos compuestos del modo subjuntivo en el español de América entre los siglos XVIII y XXI”.

Witold Sobczak

